

متن پرسش

بسمه تعالی سلام علیکم با توجه به مطالبی که مرحوم ختمی لاهوری در شرح غزل ساقیا آمدن عید مبارک بادت فرموده و با نظر به سایر ابیات حافظ (علیه رحمه) در مورد ماه مبارک رمضان و عید فطر این مطلب به ذهن می آید که ظاهرا همه ماه رمضان برای عید آن است یعنی مؤمن سالک یک ماه روزه می گیرد و دیگر اعمال آن ماه را انجام می دهد تا در عید رمضان از دست ساقی باده استغراق بنوشد در حالیکه از دعاها و سایر مطالب اهل البیت علیهم السلام مخصوصا امام سجاد علیه السلام در مورد ماه رمضان برمی آید که خود ماه رمضان پراست از عنایات حضرت حق مخصوصا در سحرها و مرحوم امام هم می فرماید ماه رمضان شد می و میخانه برافتاد عشق و طرب و باده به وقت سحر افتاد ولی حافظ می گوید به عید رمضان افتاد ظاهرا یک قطره از ان اشکهایی که امام سجاد علیه السلام در فراق ماه مبارک رمضان ریخته اند امثال حافظ نریخته اند و یک حالت خوشحالی از سپری شدن ماه مبارک رمضان و رسیدن عید و نوشیدن باده استغراق در آنها دیده می شود هرچند عید رمضان جایگاه خاص خود را نزد اهل البیت علیهم السلام دارد لطفا توضیحی بفرمایید که علت این تفاوت بین عرفای مثل حافظ با امام سجاد علیه السلام در چیست ؟

متن پاسخ

جواب: علیک السلام؛

مسلم در متون دینی ما؛ هم نظر به ماه رمضان به عنوان بستری خاص برای تعالی مؤمنین، و هم نظر به عید فطر به عنوان شرایطی که روزه‌داران مورد عنایت خاص قرار می‌گیرند، شده است. و مسلم آن بصیرتی که ائمه معصومین^ع دارند که می‌توانند به تمام ابعاد ماه رمضان از بدو تا ختم، نظر کنند بقیه ندارند، ولی با این‌همه اثبات شیئی نفی ما عدا نمی‌کند، شاید نظر به تجلیات انوار الهی در عید فطر آنچنان شدید بوده که حافظ و امثال او را به نطق در آورده که آنچنان در وصف آن بگویند، ولی خودشان در حال خود با ماه رمضان نیز رمز و رازها داشته باشند. موفق باشید